

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.๖๗/๒๕๖๐

พ.ร.ฎ. คำเข้าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ (มาตรา ๗, ๑๖)

พ.ร.ฎ. คำเข้าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ (มาตรา ๗, ๑๗, ๑๘)

หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในการจัดข้าราชการเข้าพักอาศัยในที่พักของทางราชการ
พ.ศ. ๒๕๕๑ (ข้อ ๓)

สิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการและสิทธิในการนำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการมีเจตนารมณ์ที่แตกต่างกัน การพิจารณาเหตุในการสิ้นสิทธิของสิทธิทั้งสองประเภทจึงแตกต่างกัน จะนำเอาเหตุในการสิ้นสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการมาเป็นเหตุให้สิ้นสิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการได้เพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับเจตนารมณ์และหลักการในการสนับสนุนให้ข้าราชการมีบ้านพักอาศัยเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเอง ดังนั้น แม้เหตุที่ทางราชการได้จัดที่พักอาศัยให้อยู่แล้วตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ จะเป็นเหตุซึ่งทำให้ข้าราชการที่เช่าบ้านบุคคลอื่นเพื่ออยู่อาศัยสิ้นสิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการต่อไป แต่ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิในการนำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านของข้าราชการนั้น ต้องพิจารณาในขณะที่ข้าราชการผู้นั้นขอใช้สิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการเท่านั้น หากปรากฏว่าข้าราชการผู้นั้นมีสิทธินำหลักฐานการชำระค่าเช่าซื้อหรือค่าผ่อนชำระเงินกู้เพื่อชำระราคาบ้านมาเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการโดยชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ย่อมไม่อาจนำเอาข้อเท็จจริงที่ทางราชการได้จัดที่พักอาศัยให้อยู่ในภายหลังมาเป็นเหตุตัดสิทธิดังกล่าวของข้าราชการผู้นั้นให้สิ้นสุดลงได้ เมื่อไม่ปรากฏว่ามีเหตุอื่นใดตามพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่มีผลเป็นการระงับสิทธิของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าอยู่อาศัยในที่พักของทางราชการ และให้ผู้ฟ้องคดีงดเบิกค่าเช่าซื้อบ้านตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ เป็นต้นมา จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย